

(המשך מעמוד 29)

השאר יסתפקו בכיבוד קל מחוץ לצולות התנועה. הרי תקנה זו לא עמדה למיכּי שול לפני אב החתן, מרדכי הסטן. "סך הכל", הסביר לשואלים אותו היכן "ענווה", "לא בכל יום מחתנים בן בכור". וכך צעדו להם בסך עשרות מלצרים ומלצריות עומים. מהמוני הקרואים שהסבו אל השול חנות, ניתן היה להבין שמישפחות החתן והכלה מוגות עשרות רבות של חברים ומכרים. שולחנות הכיבוד המפוארים, ש נערכו — עלפי ההסכם — מחוץ לאולם השימחה, נשארו עמוסי מזון ומשקה, ויחידיים שהתכבדו בהם היו נטורייקרתא. אנשיו ותומכיו של וייספיש, שהחליטו כי הם לא יותירו על החתונה הראשונה ב־מישפחות מנהיגים ורבים.

הרב לייבליה וייספיש ישב ליד שולחן הכבוד, והיה עצוב מעט. "איפה הצני" עות?" שאל את אב־החתן ללא־הרה, "ומה עושה כאן בגין?" המיליונר האמריקאי, שללא־ספק נתקל כבר בתקנות מסוכנות מאלה של בית־הדין החרדי, ידע שלא לעבור על פירטי ההסכם והתקנות

ציוני עם בן הציוני, התחבקו גם האיש שלא רצה לבקר בכותל. עם איש ארץ־ישראל השלמה. ימים אחדים קודם־לכן נאלץ הרב וייספיש לוותר על עיקרון מכובד אחר, שבו החזיק מאז מלחמת שתי־הימים: סירובו לבקר בכותל. במזו צא־השבת שלפני החופה הלך עם מחתניו אל הכותל המערבי, שם עלה מייקל הסטן לתורה.

גם בטכס־הנישואין עצמו לא חסרו תקי ריות לא־נעימות, ועקרונות שכימעט הופי רבו בגלל החתונה. ערב קודם החתונה עבר נקל גם מנהל־המכירות ואיש יח־סי־הציבור של מלון שלום במיסדרונות המלון, וכיסה את כל תמונות־העירוס ש־היו תלויות שם. היו אלה תמונות־פירי סומת של מרי קוואנט שבהן גיראו יפה פיות אחדות חושפות את חזיתן. בעוד ה־שימחה בעיצומה נתלש אחד הכיסויים של תמונות התועבה, ומייד קפצו אברכים אחדים, הסתירו בגיפס את "הדבר הנורא הזה", ואיימו להרוס את המלון אם לא יוסרו הפלאקאטים מיד. יגאל קם מיהר להרגיעם, ולכסות את מה שעלול היה להשחית את השימחה בעודה באיבה.

עיקרון מקודש נוסף שהופר בליל ה־חתונה היה המחיצה, שהוצבה בין הגברים והנשים, שחגגו באגפים השונים של האר לם. זו הוסרה עוד בתחילת הערב, למי רות מאותיהם של אנשי נטורייקרתא ושל בעל השימחה, לייבליה וייספיש. "מה יש?" אמרו האורחות האמריקאיות, "שיותרו על העקרונות לערב אחד!" והשימחה לא פסקה, אס־כי במעגלים נפי רדים, של נשים וגברים לחוד.

תקריט לא־נעימה אחרת כימעט שפר־צה בין וייספיש לבין אחד האורחים המייחדים, דוקטור ישראל ("אלדד") שייב, איש מלכות ישראל, שויספיש סירב לקבל את ברכתו. אלדד נעלב, אבל אחר־כך הסכים וייספיש להתחבק, "מילא, אם התחבקתי עם בגין, אחתבך גם איתו", אמר לתלמידיו ומקורביו שהקיפוהו כל העת.

אחד האורחים שמשך את תשומת־הלב וריכו סביבו מסובים רבים, היה נחום שריג, מי שהיה בעבר מפקד חטיבת הנגב והוא ב־דודו של וייספיש, "אפילו שעם ידיעותיו אינני מסכים".

החתן נמצא

במיקווה

אִיךָ נודד השידוך יוצא־הדופן, הסי ביר אחד ממקורביו של לייבליה: וייספיש והחתן המיועד נפגשו בבית־המדרש התורכי בשכונת מאה־שערים. וייספיש בחן את הסטן הצעיר מכף רגל ועד ראש, וראה כי טוב. אחר־כך שוחחו ארוכות, ובו־במקום הציג לו וייספיש את בתו, שלומית. החתן התאהב בנערה משמיעה ראשונה, ומיהר להתקשר עם אביו בארצות־הברית. האב הגיע לארץ, התאהב גם הוא בכלה, שהיתה המבוי קשת ביותר במאה־שערים עד לנישואיה, ובו־במקום הוחלט על החתונה.

על המתנות היקרות, ובהן תכשיטים ויהלומים שביקש מרדכי הסטן להמסיר על בית מחתניו, ויתר וייספיש. "אני לא צריך מתנות יקרות", הסביר לאב המופי תע, שרבות מבנות אינדיאנה היו חוש קות בבנו. "אני איש צנוע וירא־שמיים. כך אני גם רוצה שיהיו חייהם של שלי מית ובנך".

למרות שבית־הדין החרדי אסר על ה־זוג הטרי לעזוב את הארץ, הם יצאו השבוע לטיול קצר ברחבי אירופה ואחר־כך בארצות־הברית בלוויית מישפחות ה־חתן. התואנה היתה חגיגות־שבע־הברכות. "אבל בעצם", לחש החתן המאושר, "אבא שלי דאג בעיקר שהיה לנו ירח־יבש נעים".

ומה לעתיד, כשיחזרו? שלומית טוענת כי תהיה עקרת־בית וכי "יהיה לנו בית צנוע ויפה במאה־שערים". החתן אומר, כי ימשיך בינתיים לקבל את התמיכה החד־שית מאביו, ויוסיף ללמוד בישיבת איתרי בירושלים עד שיוכל לעמוד כשווה בתורה מול אב־אישתו. לייבליה מחפש כבר שי דוך לבתו השנייה, שרה בת ה־17, שג־נ־בה את האצוה"ה בערב החתונה, והכל התי פעלו מיופיה.

נראה אם ימצא שידוך כזה מוצלח כמו שמצא לבתו הבכירה, מחכים בשכונת מאה־שערים. אבל לייבליה, שמצא את בן המיליונר במיקווה, אינו מתרגש. יש לו כבר פטנט בדיק.

ההטוּטן בחתונה

"בית צנוע ויפה במאה־שערים..."

הגדולות שקבע בית־הדין החרדי בחוזה־הנישואין, אך יחד ע־זאת השכיל בכל־זאת לערוך חתונת־פאר.

חיבוק עם

בגין ושייב

כשהגיעו למקום, בעיצומה של ההיננה, מוחם בגין, ראש סיעת הליי כוד בכנסת, הוא מיהר להתחבק עם מרדכי הסטן, אבי החתן, שאותו הכיר באחד המסעות שערך בארצות־הברית לגיוס תרור מות למגבית היהודית ולאו למגבית חרות. הסטן עמד אז בראש מפעל אגרות מילי ווה־הפיתוח באינדיאנה. לייבליה וייספיש לא מיהר ביותר להתחבק עם חבר־הכנסת. הוא בעד ארץ־ישראל השלמה, אני לא, "מילא אל מקורביו. אולם משקרב בגין אליו עם אב־החתן, לא נותרה לו בריי רה. הוא נפל לזרועותיו הפרושות של בגין, כשהוא מספיר: "מילא דיין היה בא, אבל הוא?" והצביע לעבר בגין, שנבזק מעט.

וכך, בטכס־הנישואין של בת האנטי־

ספורט

כדורגל

מי מאשים את השופט?

הקרב האמיתי במחזור האחרון

שי מישחקי הכדורגל

נערך בין השופטים

לבין ההתאחדות

"דפקו את השופטים הישראליים!" התמרמר בסוף השבוע שעבר אוטו פריד, ממלא־מקום יושב־ראש איגוד שופטי ה־כדורגל. היה זה בסיומה של ישיבה סור ערה, שבמהלכה הטיח מיכאל אלמגו, יו־בר־ראש ההתאחדות לכדורגל, לעבר אוטו פריד: "השופטים לא יקבעו להתאחדות איך ועלידי מי ינהלו המישחקים!" קביעה פסקנית זו של יושב־ראש ההתאחדות היוותה את השיא במאבק, שהתנהל בשבועות האחרונים במיסדרונות ההתאחדות, בחדר־הישיבות ומאחורי־הקל־עים. בין איגוד שופטי הכדורגל לבין ראשי ההתאחדות לספורט, שורשו של הוויכוח ב־החלטה קודמת של מזכירות ההתאחדות לכדורגל, ההחלטה קבעה, כי שיבצה מישחקים "רגילים ומסוכנים" בליגה הלאומית ובליגה א' בכדורגל, ינהלו על־ידי שופי־טים אירופיים.

סיפר אוהד ותיק ומפעילי אחת האגודות בהתאחדות לכדורגל: "החשש העיקרי של האוהדים, המאמנים והשחקנים היה מפני מכירות של משחקים, שעשויים היו לקבוע את גורל הליגה הלאומית, ואת גורלן של קבוצות מבחינת מיקומן ומבחינת עצם הישארותן בליגה הלאומית. התחילה חרור שות של שמועות על נסיונות־מכירה של מישחקים.

"כל עסקן יופה לקנות". כמעט בכל קבוצה בליגה הלאומית ובליגה א', היה מי שהציע למכור או לקנות משחק. מצבן של הקבוצות, מבחינה כספית, אינו מזוהר. היו קבוצות שהיתה להן ההזדמנות למכור מישחק, עד לחקופה שלפני המחזורים ה־אחרונים היו מתנהלות מכירות של מישחקים רק על־ידי שידוך שחקנים. במחזורים האחרונים היה המצב כזה שבישיבות של קבוצות דיברו על מכירה וקנייה. בהתאחדות לכדורגל היו מודעים לבעיה. משרד־החקירות של מודיעין אורח, המ־קים בחודשים האחרונים מעקב אחר קבוצות רבות מהנהלות מאבקי פיסגה או תחתית, העביר להתאחדות דיווחים יומיו־מיים על נסיונות לביצוע עסקות בלתי־כשורות של מכירת וקניית מישחקים. משרד־חקירות זהות. השחקנים, מצידם, ניצלו את המצב לשם השגות הטבות כס־פיות מהנהלות הקבוצות. כדורגלני הפועל חיפה לא חששו, והגישו להנהלת קבוצתם אולטימטום גלוי בנוסח: "ניתן למכור חיפה לנצח אם לא תובטח לנו נסיעה לחו"ל". עד כאן לא פגעה חרושת־השמועות ב־שופטי הכדורגל הישראליים. הגינונים ויושרם של אלה היו מעל לכל ספק. עד של־פעת החלו, בהתאחדות, חוששים גם מן השופטים. מן הצד האחד העביר המודיעין האורחי "הערכות מצב", שלפיהן ינסו מנהל־קבוצות לקנות שופטים, כדי שאלה יביאו לניצחון קבוצתם. אחד מעסקני ה־התאחדות הודה כי "נתקבל דיווח על גני סיון לקנות שופט ליגה א'". במקביל ל־דיווחי המודיעין האורחי החלו קבוצות מתלוננות על "אי־אמון" בשופטים. ובדרך־גיהולם את המישחקים במחזורים האחרונים בליגה השנייה, אך מה שהביא להח־לטה הסופית, על הבאת השופטים הזרים לארץ, היה חששם של ראשי ההתאחדות כי יופעל לחץ על שופטים ישראליים, ו־ישמעו נגדם איומים באלימות שלא יאפשרו להם לנהל מישחקים ללא משוא־פנים.

אחרי שנפלה ההחלטה, בתום דיונים רבים וממושכים, החל לחצם של השופטים הישראליים, שראו בהחלטה פגיעה בדי־מויים המיקצועי והבעת אי־אמון בהם. האורחים מחו"ל יחזרו לבתיהם, ואנחנו נישאר נוצטין לספוג את זעם הקהל". התמרמר שופט הכדורגל אוטו פריד. הביג־לאומי מנחם אסכנוני שאל בועם: "עד עכשיו לא ניהלנו משחקים רגילים? מה מפסקים בנו פיתאום?"

הצעות הפשרה של השופטים הישראליים נידחו. על המיגרשים, שבת האחרונה, נשמעו צלילי שרקויות זרות. הליגה ה־סי־תיימה במזל טוב, אך השופטים הישראליים רק עתה החלו במאבק על השבת כבודם.

מרות שהזראת־הקבע חיילי צה"ל המשרתים בשטחים המוחזקים מורה להם שלא לנסוע בטרמפים, אין ה־ראה זו חלה על כל־ירכב צבאיים. חיילים רבים, הממתנים בתוך בסיסם, מעולם לא פיקפקו אם לנסוע בטרמפ צבאי.

אולם בשבועיים האחרונים מהססות לפי חזות החיילות שבין המשרתים בביקעה לנסוע בטרמפים, אפילו אם אלה מכור גיות של צה"ל.

אני יודעת את האמת של מה שקרה לאילנה. אני רוצה להמשיך לחיות, אמר רה חיילת חגיגית ממחנה בביקעה, כאשר הוצע לה טרמפ והיא העדיפה לנ־סוע בהסעה מרוכזת.

ואומנם, הרצח של אילנה, אשר גופתה נמצאה שסועת ציורא בצד הכביש, סמוך לג'פטיק, הסעיר את החיילים המשרתים בביקעה. נסיונותיהם של שילטונות צה"ל להסתיר את פרשת הרצח ולהטיל עליה אפול, עלו בתוהו. אין כיום חייל המ־שרת בביקעה, שאינו יודע כי אילנה נרצחה, וכי פרשת הרצח כוסתה בענן כבד של מסתורין.

לפני כשבועיים השתחרר יוסי* מבית כלא צבאי והזר ליחידתו, באחד ממחנות הביקעה. יוסי החליט לחגוג את שיתורו בטיול לילי עם ידידתו, אילנה, אשר שימ־שה כמרכונת בחנה.

אילנה החליפה את המישרת שלה, שהיתה מישרת־לילה, עם מרכונת אחרת ועבדה באותו יום במישרת־בוקר. יוסי גנב מחגיון המחנה קומנדקר צבאי,

שילטונות צה"ל

אך נתפס על־ידי סמל ממפקדת המחנה. אילו היה הסמל עוצר את יוסי, ייתכן שחיה של אילנה היו ניצלים. אולם הסמל, שביקש להגיע למחנה סמוך כדי לבקר את החברה שלו, העלים עין מגניבת הקומנדקר, תמורת טרמפ שהב־טיח יוסי לתת לו למחנה הסמוך.

השניים נסעו בקומנדקר הגנוב למגורי הח"ן, ואספו משם את אילנה. שלושתם התיישבו בשני הכיסאות הקידמיים של הקומנדקר, ונסעו למחנה האחר כדי להוריד שם את הסמל, כשריד הסמל, נותרו יוסי ואילנה לבדם, ויצאו לטיול הלילי. מטיול זה חזר רק יוסי.

פצעים שיטחיים

בילבד

מסקנות צוות מישטרה צבאית חור קרת (מצ"ח), בפרשת הרצח, הן אחד הסודות השמורים ביותר בצה"ל כיום. אולם מקורות במישטרה הצבאית טוענים, כי יוסי היה כבר באותה שעה מבושם, לאחר שקודם־לכן חגג את שיתורו מה־כלא בעזרת משקל חריף.

נוסף למסקנה זו ברורות לחוקרי מצ"ח עוד שתי עובדות: משך מרבית זמן ה־

ניצב אשר

"לא יודעים שום דבר"

סיעה ישבו אילנה ויוסי חבוקים, ויוסי נהג במהירות שיגעונית ממש בכביש ה־ביקעה, שהיה באותה שעה ריק. סמוך לג'פטיק, ללא כל סיבה נראית לעין, ירד הקומנדקר מהכביש והתהפך. אילנה נזרקה ממנו, עפה כמה מטרים ונפצעה, כנראה פצעים שיטחיים, אבל